«Από μηχανής... άνεμος»

Αναμασημένα λόγια

Δεν θα έλεγα ότι με τον «Από μηχανής... άνεμο» του Μιχάλη Δήμου στο «Εθνικό Θέατρο» πνέει φρέσκος αέρας στη νεοελληνική δραματουργία. Ούτε στη δομή, ούτε στο υφος, ούτε και στο περιεχόμενο.

Πολλές φορές ένα θεατρικό έργο ασχολείται με γνωστά, πολυσυζητημένα ή έστω και κοινότοπα θέματα. Εχει όμως να προσφέρει ένα κίνητρο, μια νέα οπτική του θέματος στον αναγνώστη ή το θεατή και σε αυτό οπωσδήποτε φαίνεται η προσωπική σφραγίδα του συγγραφέα Στην προκειμένη περίπτωση, ο συγγραφέας με αφορμή έναν ηλικιωμένο άνδρα κατάκοιτο και με άνοια, φέρνει στο προσκήνιο, τη ζωή μιας αστικής οικογένειας εκεί όπου μια γυναίκα, η Κουλα, υπήρξε όχι μόνο ερωμένη του ενός από τους γιους, σ' ένα σπίτι με τρεις άντρες, αλλά και νοσοκόμα του πατέρα ο οποίος ως ξεμωραμένος γέρος τη λιγουρεύεται, καθώς επίσης και οικιακή βοηθός για την οικογένεια. Σχέσεις στοργής, ανέχειας, ανοχής, μίσους, συμφέροντος. Κάποτε η Κούλα βρίσκει το γιο της, ανακαλύπτει μια διέξοδο και αφού έχει καταφέρει να *εξασφαλίσει ό,τι χρειάζεται να πάρει*, φεύγει αφήνοντας τη θέση της στην ερωμένη του άλλου γιου.

Το έργο δεν μας λέει τίποτε καινούργιο. Το συγκεκριμένο θέμα ενδοοικογενειακών σχέσεων ο συγγραφέας το προσεγγίζει μέσα από μια δική του ιστορία. Δεν επεμβαίνει δραματουργικά με κάποια καινοτομία στη δομή, στο ύφος, στην πλοκή. Δεν διατυπώνει μια ξεκάθαρη προσωπική χροιά στο όλο θέμα. Ο Κώστας Τσίάνος σκηνοθετεί με ελλείψεις Στο καλό σκηνικό του Νίκου Σαριδάκη, ο σκηνοθέτης δεν διευκρινίζει τόσο τις εισόδους – εξόδους των ηθοποιών Χωρίς εμφανή λόγο άλλοτε οι ήρωες μπαίνουν στο δωμάτιο του ηλικιωμένου άνδρα κάνοντας το γυρο του σπιτιού και άλλοτε από ένα ενδιάμεσο χολάκι

Χωρίς σκηνοθετική οργάνωση και καθοδήγηση η παράσταση σώζεται στα σημεία της υποκριτικής όπου έχουμε να κάνουμε με μια ειλικρινά σημαντική προσπάθεια των ηθοποιών. Ο Γ Μοσχίδης, έμπειρος ηθοποιός, διαθέτει τη γνώση και την τεχνική της πλήρους ταύτισης με το ρόλο και το κάνει με θαυμαστή δεξιοτεχνία Μια πολύ καλή ερμηνεία, που κεντρίζει αφοπλιστικά το ενδιαφέρον του θεατή.

Η Μπέττυ Βαλάση υποδύεται άψογα την Κούλα αναδεικνύοντας τις συναισθηματικές διακυμάνσεις αλλά και τον υπολογισμό της λαϊκής γυναίκας που έφαγε τα χρόνια της να υπηρετεί τρεις άνδρες. Αυθεντικές, πειστικές και εκφραστικές οι ερμηνείες των. Π Καρακωνσταντόγλου, Ν. Βλαβιανού και Χρ Βασιλόπουλου.

Αδύναμο κείμενο, σκηνοθετικές ελλείψεις σε μια παράσταση που δεν έχει τίποτα καινούργιο να πει.